

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **I. Z.**, nar., státní příslušnost G., t. č. pobytem
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem poštovní schránka 21/OAM,
170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 2. 1. 2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2018, č.j.
OAM-1062/ZA-ZA11-ZA15-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2018, č.j. OAM-1062/ZA-ZA11-ZA15-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 25 písm. i)

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena dle podle § 10a odst. 1 písm. b) cit. zák. jako nepřijatelná s tím, že příslušným státem k projednání žádosti o azyl je Francouzská republika (dále také jen „Francie“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce vycestoval ze své vlasti dne 10. 11. 2018 letecky do Prahy na základě bezvízového styku, odkud pokračoval do Paříže. Důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že se nemůže vrátit do vlasti, neboť se účastnil demonstrace za svobodu sexuální orientace. Pravděpodobně byl viděn v televizi a lidé jej začali považovat za gaye, takže byl fyzicky napaden a odmítli mu poskytnout zdravotní péči.
3. Žalobce ve správním řízení při pohovoru uvedl, že ve Francii byla velká nečistota, ubytován byl v hostelu, ale jednu noc musel strávit na ulici. Živobytí si hradil z vlastních prostředků. Obdržel potravinovou kartu, ale musel čekat 45 dnů, než mu na ni zaslali finanční obnos, takže musel požádat o peníze z domova. Také se léčil s nachlazením a musel doplácet na léky. Jelikož mu došly peníze, odcestoval do České republiky. Do Francie se žalobce odmítá vrátit a případné návratové rozhodnutí nehodlá akceptovat. Obává se rovněž konfliktů s cizími státními příslušníky z frankofonní Afriky, kteří se na rozdíl od žalobce domluví dobře francouzsky.
4. Žalovaný požádal dne 13. 12. 2018 Francii o přijetí žalobce zpět na své území a dne 18. 12. 2018 obdržel informaci, že Francie uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Žalovaný se zabýval tím, zda ve Francii neexistují systémové nedostatky v azylovém systému a dospěl k závěru, že tomu tak není a žalobci tam nehrozí nelidské a ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. K tvrzeným problémům žalobce žalovaný uvedl, že ubytování sice žalobce neobdržel ihned, ale až následující den, nicméně bylo poskytnuto, a stejně tak i potravinová karta a základní lékařská péče. Doplatky na léky jsou běžnou praxí ve všech členských státech včetně ČR. Z uvedených důvodů žalovaný shledal žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřijatelnou a řízení zastavil.

III. Žaloba

5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce především uvedl, že jako účastník řízení byl zkrácen na svých právech. V první řadě namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost jeho předání do Francie s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III ve spojení s čl. 17 téhož Nařízení. Konkrétně toto pochybení spatřuje v tom, že se žalovaný měl zabývat tím, zda přemístění žalobce do určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků v azylovém řízení a podmínkách přijímání žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (viz k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27).
6. Posouzení systematických nedostatků obsažené v napadeném rozhodnutí není dostatečné. Žalovaný totiž pouze obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí

vydané na úrovni EU nebo ze strany Soudního dvora EU či ESLP či UNHCR, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky ve Francii. Podle judikatury je však domněnka, že státy SEAS dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, vyvratitelná. Posouzení žalovaného je zcela obecné a typizované, přičemž žalovaný rezignoval na individuální posouzení. Neexistence rozhodnutí deklarujícího systematické nedostatky ve Francii neznámá, že správní orgán může rezignovat na posouzení aktuální situace ve Francii.

7. Skutečnost, že ve Francii ročně požádají o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků, spíše nasvědčuje přetížení tamního azylového systému a naopak vzbuzuje obavy o dostatečně rychlé posuzování těchto žádostí, přičemž žalobce v tomto ohledu poukázal na ustanovení čl. 12 odst. 1 písm. e) procedurální směrnice. Přetížení azylového systému vede mj. k neschopnosti francouzských orgánů zajistit ubytování všem žadatelům o mezinárodní ochranu, což ukazují i aktuálně dostupné zprávy.
8. Konkrétně žalobce poukázal na zprávu AIDA z února 2017, podle níž v roce 2016 se stal přístup k registraci žádostí o mezinárodní ochranu ještě více problematický, neboť v několika oblastech země byly jednotlivé orgány zodpovědné za nabírání žádostí a prefektury nebyly schopny zpracovávat žádosti o azyl v zákonem stanovených lhůtách. Tyto dysfunkce zabránily mnoha žadatelům získat v přiměřených lhůtách přístup k azylovému řízení a k ubytování. V roce 2016 bylo do přijímacího systému zařazeno 8703 nových ubytovacích kapacit, ale navzdory tomu ne všichni žadatelů o mezinárodní ochranu mohli být ubytováni (viz zpráva AIDA 2016 Update, France, publ. 15. 2. 2017). Dále žalobce poukázal na zprávu ECRE z července 2017 týkající se konkrétních středisek, kde dochází ke zpoždění při tzv. nabírání žádostí. Během této doby se o sebe musejí žadatelé postarat sami (viz k tomu ECRE „1200 Asylum Seekers still Sleeping rough on the Streets of Paris, publ. 7. 7. 2017“). Kromě toho odkázal žalobce i na novější zprávu AIDA – AIDA Country Report: France 2017, s. 17.
9. Žalobce v rámci pohovoru uvedl, že mu ubytování bylo poskytnuto až následující den a zároveň mu nebyly poskytnuty žádné finanční prostředky na nákup potravin. K posouzení přijímacích podmínek ve Francii si žalovaný vyžádal pouze jedinou zprávu z října 2017, z níž dovodil, že žalobce má ve Francii stejná práva jako v ostatních členských státech EU včetně možnosti ubytování v azylových centrech, avšak dostupné zprávy ukazují, že realita francouzského přijímacího systému neodpovídá těmto závěrům.
10. Podle názoru žalobce trpí napadené rozhodnutí nedostatkem podkladů pro vydání rozhodnutí, a proto skutkový stav nebyl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy. Dále žalobce odkázal podpůrně rovněž na rozsudky zdejšího soudu ze dne 13. 6. 2016, sp. zn. 32 Az 5/2016 nebo ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 33 Az 8/2016. Ze všech uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný shrnul informace o azylovém řízení ve Francouzské republice do zprávy Azylový systém, Francie, Informace OAMP ze dne 31. října 2017. Ze souhrnné zprávy vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu požívá všech práv obdobných v dalších státech Nařízení Evropského parlamentu a Rady od podání žádosti o mezinárodní

ochranu po možnost odvolání se proti negativnímu rozhodnutí a možnost být ubytován v azylových centrech.

12. Zásadní výhradou tedy zůstává systém ubytování a finanční podpory ve Francouzské republice. Ubytování žalobce dle svých sdělení neobdržel ihned, ale až následující den, v každém případě však ubytování poskytnuto bylo. Toto potvrzuje i předložený dokument Déclaration de domiciliation. Potravinová karta je též součástí správního spisu. Základní lékařská péče byla též poskytnuta. Doplatky na léky jsou běžnou praxí ve všech evropských státech včetně České republiky. Žalobcovy výhrady ke Francouzské republice tudíž nejsou dle žalovaného v takové míře, která by poukazovala na systémové nedostatky v zemi.
13. K námitce porušení čl.17 nařízení Dublin III. žalovaný uvádí, že dle tohoto usnesení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturních důvodů. Žalobce nemá k České republice žádné vazby, a proto v jeho případě žalovaný nenalezl žádný humanitární důvod pro přistoupení k převzetí odpovědnosti za jeho žádost o mezinárodní ochranu. ČR by byla státem odpovědným podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud by ve Francouzské republice docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení. Žádné takové nedostatky však žalovaný v případě žalobce neshledal.
14. Nařízení Evropského parlamentu a Rady je nástrojem Evropské Unie, který má naopak zamezit násobení žádostí o mezinárodní ochranu mezi členskými státy jedním žadatelem o mezinárodní ochranu. Kritéria jasně stanovují, který stát je příslušný k meritornímu rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se právě z těchto důvodů rozhodl nepřistoupit k aplikaci čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný závěrem dodává, že dle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie, jak vyplynulo ze správního řízení v případě žalobce je tímto státem Francouzská republika. Žalovaný byl na základě výše uvedeného nucen konstatovat naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území ČR tak shledal nepřipustnou.
15. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil příslušná ustanovení správního řádu či zákona o azylu nebo Dublinského nařízení. Žalovaný uvádí, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl.
16. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

- Krajský soud nepřiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 1. 2. 2019, č.j. 33 Az 1/2019 – 25.
18. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem, a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
20. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovaným. Ze **správního spisu** žalovaného zejm. vyplývá, že v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17. 12. 2018 žalobce uvedl, že pobýval v roce 2017 v Bulharsku, Rumunsku, ČR, Maďarsku, Belgii, Švýcarsku, Rakousku a Německu. Na území ČR vkročil dne 10. 12. 2018 autobusem z Francie. Žalobce je svobodný a nemá děti. V pohovoru v rámci dublinského řízení téhož dne uvedl, že ve Francii absolvoval pohovor a dostal průkaz žadatele, pobýval tam pouze měsíc. Přijel tam za kamarádem, nicméně musel se sám starat o živobytí. Stěžoval si na velkou nečistotu a chování k lidem. V supermarketu ho zastavili, a když zjistili, že mluví gruzínsky, podezřívali ho z krádeže. Byl ubytovaný v Lyonu v hostelu, jednu noc však musel strávit na ulici. Byl ke své žádosti o mezinárodní ochranu registrovaný na prefektuře. Finanční podporu však prý žadatelé o azyl dostanou až za 45 dnů. Žalobce rovněž absolvoval lékařské ošetření kvůli nachlazení, kde dostal pouze předepsané léky, které si měl obstarat za své vlastní peníze. Dostával peníze z domova. Při vyjádření k podkladům uvedl, že žádné další podklady nenavrhuje, ale do Francie se odmítá vrátit, raději by se vrátil do Gruzie, neboť tam má majetek. Chtěl by ale zůstat v ČR.
21. Ve správním spisu je založena informace Ministerstva vnitra, OAMP ze dne 31. 10. 2017, která popisuje podmínky fungování azylového systému ve Francii, zejm. řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu. Dále je mezi podklady založena fotokopie platební karty žadatele o azyl a sdělení francouzského Ministerstva vnitra o akceptaci přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III.
22. Žaloba **není důvodná**.
23. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující argumentaci.
24. Žalobce předně namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku, zda přemístění do příslušného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v

tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

25. Ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, in eventum samotný stát, který vede dublinské řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, „závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“
26. Krajský soud uvádí, že žalovaný se dostatečně věnoval hodnocení otázky systematických (systémových) nedostatků, a to úměrně skutkovým okolnostem případu a také tomu, že příslušným členským státem byla určena Francie, která akceptovala přijetí žalobce zpět za účelem dokončení azylového řízení. Není tedy pravdou, že by na hodnocení systémových nedostatků rezignoval, jak tvrdí žalobce. Podkladem pro hodnocení podmínek přijímání žadatelů o azyl ve Francii byla Informace OAMP ze dne 31. 10. 2017, která je určitým kompilátem z jiných zpráv mezinárodních organizací, především AIDA a ECRE, ale také evropského úřadu EASO či Ministerstva zahraničí USA.
27. Krajský soud již ve svých předchozích rozsudcích dovodil, že takový způsob práce s informacemi o příslušném členském státě nepovažuje a priori za nesprávný, ovšem záleží vždy na okolnostech případu (o který členský stát jde, zda je žadatel zranitelnou osobou atd.). V některých případech krajský soud dovodil nepřezkoumatelnost takto podložených rozhodnutí pro nedostatek důvodů, ovšem tak tomu bylo obvykle tehdy, pokud žalovaný přímo citoval ve svém rozhodnutí o zastavení řízení ještě jiné podklady, které nebyly založeny ve správním spisu, anebo tam, kde zjištěné informace

nebyly dostačující z hlediska komplexního hodnocení podmínek předání cizince do příslušného členského státu.

28. V předmětné věci žalobce namítal pouze svou negativní zkušenost se zajištěním ubytování s tím, že musel jednu noc spát na ulici. Poté však již bydlel v hostelu. Z informace OAMP ze dne 31. 10. 2017 vyplývá, že nedostatek ubytovacích míst byl ve Francii opakovaně v letech 2016-2017 konstatován, a proto bylo rozhodnuto o navýšení ubytovacích kapacit, a to řádu tisíců ubytovacích míst, což mělo být realizováno v letech 2018 - 2019. Z citované informace dále plyne, že forma ubytování je volena i s ohledem na konkrétní situaci žadatele a jeho specifické požadavky, zvláštní pozornost je věnována zranitelným osobám. Žalobce je svobodný, bezdětný a cestuje po EU sám, a je rovněž bez vážnějších zdravotních obtíží. Nelze tedy dovodit, že by byl prokázaným nastavením francouzského ubytovacího systému ohrožen. Jak sám uvedl, měl dost finančních prostředků z domova. Pokud strávil jednu noc na ulici, než byl ubytován v hostelu, nešlo o situaci, která by z jeho pohledu nebyla řešitelná a jistě si mohl přespání na jednu noc uhradit z vlastních prostředků. Následně byl ubytován v hostelu na náklady státu, což rovněž odpovídá jeho sociálnímu statusu. Za této situace nebylo podle názoru krajského soudu potřebné, aby žalovaný zkoumal tuto otázku detailněji, neboť informace obsažené v citované zprávě OAMP ze dne 31. 10. 2017 byly k takovému závěru dostačující.
29. Pokud žalobce uvádí, že přetíženost azylového systému vede mj. k neschopnosti francouzských orgánů zajistit ubytování všem žadatelům o mezinárodní ochranu, což ukazují i aktuálně dostupné zprávy, krajský soud k tomu uvádí, že toto tvrzení žalobce je sice založeno na objektivních poznatcích o francouzském azylovém systému, ale je účelově poněkud přehnané, což dokumentuje i samotný příběh žalobce, který žádnému nehumánnímu zacházení ve Francii čelit nemusel. Je pravdou, že dostupné zprávy vypovídají o tom, že ve Francii existuje kromě systému ubytovacích středisek kolektivního či soukromého charakteru, tranzitních a nouzových středisek také uprchlické tábory, kde mohou být standardy života nastaveny níže. To je však problém společný většině členských států EU zatížených přílivem migrujících osob (Itálie, Španělsko, Řecko či v poslední době též Rumunsko), přičemž je třeba tyto skutečnosti hodnotit komplexně. V případě Francie nejsou tyto skutečnosti prozatím hodnoceny v aplikační praxi tak, že by naplňovaly pojem tzv. systémových nedostatků. Naopak je zřejmé, že Francie se snaží tyto externality řešit opatřeními ke zlepšování možností přijímacího systému.
30. V obdobném duchu vypovídají o francouzském přijímacím systému také zprávy, na něž odkázal žalobce a které nejsou obsahem správního spisu (viz zpráva AIDA 2016 Update, France, publ. 15. 2. 2017, dále také „1200 asylum seekers still sleeping rough on the streets of Paris, publ. 7. 7. 2017“). Jelikož jejich obsah není předmětem sporu mezi stranami, nebylo třeba jimi provádět dokazování. Podle názoru krajského soudu nejsou tvrzení uváděná žalobcem opírající se o tyto zprávy v rozporu s tím, co vyplývá z citované Informace OAMP ze dne 31. 10. 2017. Novější zprávou oproti žalovaným užitým zdrojům je pouze zpráva AIDA „Country Report: France 2017 update“, která vypovídá ve shodě s citovanou informací o tom, že počet ubytovacích kapacit se zvýšil, nicméně přijímací centra (CADA) nejsou schopna zajistit ubytování pro všechny žadatele, nejde však o přeplnění těchto center. V roce 2018 mělo být otevřeno

dalších 8703 míst v těchto centrech (přístupné na internetových stránkách AIDA http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_fr_2017update.pdf, s. 81 - 82).

31. Ohledně tvrzeného nedostatečného zohlednění čl. 17 nařízení Dublin III krajský soud vycházel judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, podle něhož „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. **Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.** Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“
32. Jak již bylo řečeno, okolnosti případu žalobce nenasvědčují tomu, že by se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, a proto krajský soud neshledal v tomto ohledu v postupu žalovaného žádné pochybení. Pokud jde o další tvrzení žalobce (obecná kriminalita ve Francii, nepříznivá nálada veřejnosti ke státním příslušníkům Gruzie či platba za léky), nejde o skutečnosti, které by bylo typově možno podřadit pod pojem systémových nedostatků v azylovém systému členského státu EU.
33. V souhrnu krajský soud uzavírá, že jakkoliv Francie může být chápána jako země mnoha tváří, nelze ji ani z pohledu stavu věcí v době vydání napadeného rozhodnutí ani k datu rozhodnutí krajského soudu vnímat jako zemi, kde existují systémové nedostatky v azylovém systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný sice mohl zdůvodnit napadené rozhodnutí podstatně podrobněji, ale z hlediska přezkoumatelnosti a dodržení zásady materiální pravdy lze jeho zdůvodnění ve světle podkladů založených ve správním spisu považovat za přezkoumatelné a srozumitelné.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Ze všech shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který

ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. března 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.